

พร 9 มกราคม

เทศกาล
พระคริสตสมภพ

สดด 72:1-2,10,
12-13

ทำวัตรสัปดาห์ที่ 2

บทอ่านที่ 1

1 ยน 4:11-18

ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราเช่นนี้ เราก็ควรจะรักกันด้วย ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้า แต่ถ้าเรารักกัน พระเจ้าย่อมทรงดำรงอยู่ในเรา และความรักของพระองค์ในเราก็จะสมบูรณ์ เรารู้ว่าเราดำรงอยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงดำรงอยู่ในเรา เพราะพระองค์ประทานพระพรของพระจิตเจ้าให้เรานั้นเอง เราเห็นและเราเป็นพยานได้ว่า พระบิดาทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาเป็นพระผู้ไถ่โลก

ผู้ใดยอมรับว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าย่อมทรงดำรงอยู่ในเขา และเขาจะยอมอยู่ในพระเจ้า เราเชื่อและเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก ผู้ใดดำรงอยู่ในความรัก ย่อมดำรงอยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าย่อมทรงดำรงอยู่ในเขา ความรักสมบูรณ์อยู่ในเรา เพื่อให้เรามีความมั่นใจในวันพิพากษา เพราะพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราในโลกนี้ย่อมเป็นอย่างนั้นด้วย ไม่มีความกลัวในความรัก ความรักที่สมบูรณ์ย่อมขจัดความกลัว เพราะความกลัว คือความคาดหมายว่าจะถูกลงโทษ ความรักของผู้มีความกลัวจึงยังไม่สมบูรณ์

พระวรสาร

มก 6:45-52

ทันทีหลังจากนั้น พระเยซูเจ้าทรงสั่งให้บรรดาศิษย์ลงเรือข้ามฟากล่องหน้าไปที่เมืองเบธไซดา ขณะที่พระองค์ทรงให้ประชาชนกลับ เมื่อทรงอำลาจากเขาแล้ว พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขาเพื่อทรงอธิษฐานภาวนา

ครั้นถึงเวลาค่ำเรืออยู่กลางทะเลสาบ พระองค์ทรงอยู่บนฝั่งตามลำพัง พระองค์ทรงเห็นว่าบรรดาศิษย์ต้องกรรเชียงเรืออย่างเหน็ดเหนื่อยเพราะเรือทวนลม ครั้นถึงเวลาประมาณยามที่สี่ พระองค์ทรงพระดำเนินบนทะเลไปหาบรรดาศิษย์ ทรงตั้งพระทัยจะผ่านเขาไป

บรรดาศิษย์เห็นพระองค์ทรงพระดำเนินอยู่บนทะเล ก็คิดว่าเป็นผี จึงส่งเสียงร้องอื้ออึง เพราะทุกคนได้แลเห็นพระองค์ จึงตกใจกลัว แต่ทันใดนั้น พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ทำใจให้ดี เราเอง อย่ากลัวเลย”

แล้วพระองค์เสด็จไปหาเขาในเรือ และลมก็หยุด บรรดาศิษย์รู้สึกประหลาดใจอย่างยิ่ง เพราะยังไม่เข้าใจเรื่องขนมปัง ใจของเขายังแข็งกระด้างอยู่

ความกลัวบั่นทอนชีวิตของเราเสมอ เมื่อเราเป็นเด็กเราอาจกลัวว่าจะเรียนรู้เพื่อนไม่ได้ เมื่อโตขึ้นเราอาจกลัวที่จะแข่งขันในเชิงธุรกิจกับผู้อื่นไม่ได้ เมื่อแต่งงานมีครอบครัว ก็มีความกลัวว่าจะประสบกับภาวะพร่องชีวิตคู่ไม่ได้ตลอดรอดฝั่งหรือไม่ ฯลฯ เมื่อผ่านพ้นจากความกลัวอันหนึ่ง คนเราก็มักจะหาเรื่องกังวลเรื่องใหม่มาใส่ในหัวอีกเช่นเดิม เป็นอย่างนี้อยู่เรื่อยไป ...ลองคุกเข่าลง ฝากทุกอย่างไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า และวางใจในพระองค์ บอกกับตนเองว่าไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ฉันจะวางใจในพระเจ้า เพราะรู้ว่าพระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งให้ฉันอยู่เดียวดายอย่างแน่นอน

